

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682151792/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

med sin Menneskevrimmel, Elben med sine Skibe og de grønne Viinbjerge langs med den! men jeg havde ingen Tid, jeg maatte skynde mig.

Nu stod jeg i den catholske Kirke. Hvor stor og lys! Musikchoret bruste over mit Hoved; paa alle Altrene brændte Lys, og rundt om i Sidecapellerne og i de store Gange knælede Folket. Den kongelige Familie var i Kirken, jeg saae Kongen bede med megen Iver; tre Præster i Guldorns Dragt stode ved Alteret, og mange smaae Dreng, i røde Kjoler med en hvid, kort Skjorte over, svingede Røgelsekarrene. Castraterne sang, det var ikke Mandens, men heller ikke Qvindens Stemme; det var underlige bløde Moltoner; der laae noget saa dybt, veemodigt i deres Sang, som var det Hjertets hele Længsel, der udtalte sig i Toner; de gjorde et ganske forunderligt Indtryk paa mig, men jeg følte mig slet ikke glad.

Ved Hovedalteret var en idelig Bevægelse, som forstyrrede det høitidelige Indtryk det Hele gjorde paa mig. Chordrengene kom og gik med store Lys, og Præsterne bøiede sig hvert Øieblik og ringede med deres Sølvklokke.

Sveitsere i gule Klæder, med store Sølvstokke, gik om i Gangene for at holde Rølighed og passe paa, at Bukkene vel bleve skilte fra Faarene. Folk kom og gik, men Alt skete meget stille. Jeg saae bøhmiske Koner og Piger, der vist havde været paa Torvet med deres Vare, de kom ind i Kirken, med deres Kurv eller Byldt, knælede i Gangen, læste deres Rosenkrands og gik derpaa i største Hast bort.

I Capellerne knælede Mænd og Qvinder for Madonnas Billede, og i mangt et Ansigt saae jeg den inderligste Hengivelse og Tilbedelse. Solen skinnede gennem Vinduerne og blandede sig underligt med Skjæret af de mange Lys og den duftende Røgelse; der laae virkelig noget deri, som ved Musikkens Tonehav, snart fandt Vei til Hjertet.

Kl. var 7 om Aftenen, da jeg med *Dahl* og de to unge Nordmænd begav mig til *Tieck*; jeg skulde nu see og kjende den Digter, hvis aandelige Jeg, saa tidt og mægtigt havde beskæftiget mig; jeg tænkte ikke paa hans *gestiefelte Kater* og Prinds *Zerbinus*, hans deilige *Alfverden* og de herlige Noveller, nei, Alt smeltede mig hen i Manden selv, i Tydsklands *Tieck*, den Mand, der staaer som Mester for en heel Skole, den romantiske Poesie, den Digter der staaer *Göthe* nærmest i Alder, Værd og Beundring hos sine Landsmænd.

Det var intet stort Værelse vi kom ind i. Her sad Familien om The-